

There are no translations available.

Таран Марина "Мужній козак"

Світанок. Тумани спадають на траву рососою, сонце сором'язливо показує краєчок з-за обрїю. Сонну тишу сміє порушити лише стукіт кінських копит десь вдалині. Степ чекає на нього: з-за кургану з'являється силует парубка що мчить на дужому коні. Вітер плутається і лопоче в убогій одежині хлопця, чорняве волосся спадає на обличчя. Він шукає. Щось шукає. Сонце сліпить очі, та він не відводить погляду, наче боїться щось прогледіти.

Він їхав вже не одну годину, втома та спрага давалися в знаки. Та він не зупиниться, він їде на Микитинську Січ. Повз проминали нерозбірливі та однотипні пейзажі, десь позаду за багато кілометрів чорними клубами плутався дим. То дотлівало його життя до пожежі. Татари знову нападали на селища, люди молилися богу щоб їх не чіпали, та не судилося. Нападники не жаліли ні дітей ні жінок. Все згоріло, разом зі спогадами та надіями... Разом із сім'єю.

Закам'яніле обличчя парубка не видавало жодних емоцій, лише жилка на скроні шалено пульсувала від напруження. Перед очима досі мерехтіли картинки того згарища що було у селі. Люди в надії на порятунок метушаться, татари вриваються до хат та громлять все що трапляється на очі. Селян безжально випихають на вулиці, когось беруть до полону, як його сестру з нареченою, а хтось помирає на очах у рідних, як батьки. Стріхи хатин вже палають наче вогнище на Івана Купала, плач дітей та молитви матерів відлунням звучать у голові.

Він єдиний дивом урятувався з того пекла. І ось тепер після усього пережитого у нього є лише єдине бажання – помститися. Хлопець з самого початку знав що треба їхати на Січ, адже лише там з нього зроблять справжнього воїна – козака. Ще будучи трирічним хлопчиком він мріяв про те щоб стати козаком, як колись його дід та батько. Цей час настав. І ось, на горизонті можна було вгледіти обриси Микитинської Січі.

В очах парубка блиснув лихий запал, і він чимдуж пришпорив коня. Вітер шалено бив в обличчя, а Січ все ближчала. Тінь від частоколу впала на парубка. Ось він і тут, кінь з polegшенням труснув гривовою та ступив у перед, як парубок зупинив його. Він ніяк не наважувався увійти, якісь сумніви його зупиняли. Та варто було тільки згадати події

минулої ночі як руки самі потяглися до брами та відчинили її.

Те що парубок побачить потім змінить його життя назавжди. Спочатку він пройшов обряд посвячення у козаки. У січовиків були деякі з правил що до прийому на січ, парубок повинен був бути православним, нежонатим, розмовляти руською мовою. Хлопець підходив по всім правилам і ось тепер його чекали роки навчання.

Це було не просто навчання про володіння шаблею, це було навчання мужності, загартованості, сили волі, відданості батьківщині, прагненні свободи. Адже уявити козака без цього просто не можливо. Ще на Микитинській Січі парубку дали нове ім'я. В зв'язку з тим що трапилося з ним до прибуття на Січ його прозвали – Не-гори-у-вогні. Хлопцю це прозвисько навіть подобалося, воно ніколи не давало йому забувати навіщо він тут. Бажання помститися за смерть батьків та порятувати сестру з нареченою с кожним днем ставали все більшими.

Роки навчання проходили у напруженому очікуванні. Хлопець вже майстерно оволодів зброєю, та бойовими прийомами котрих навчали його інші козаки. Пройшло мабуть зо десять років та не промайнуло ні дня щоб він не згадував ту фатальну ніч. Час безупинно йшов уперед, Україна змінювалася, Микитинська Січ разом з нею. Та лише козаки залишалися таким ж незламними та волелюбними.

Настав час коли вже дорослий чоловік що загартував себе на Січі мав повне право звати себе козаком, та вважатися братом інших січовиків. Настав час нещадної боротьби за свободу у степах, пліч опліч з братом, та один на один з ворогом. З кожною битвою на тілі з'являлися нові та нові шрами, та це не зупиняло чоловіка від досягнення своєї мети.

І дійсно, злочасні вороги не змусили на себе чекати. До Січовиків донеслася звістка про те що не далеко від Січі на селища знову здійснено набіг татар. Військо зібране, шаблі на готові. Не-гори-у-вогні серед них. Це був його шанс, подія до якої він готувався всі ці роки. Він вже не міг напевне відповісти чи живі його сестра з нареченою та сподівання й досі у його серці. Він дивиться на свою гостру шаблю що блищить наче вогняна на сонці, і вже подумки б'ється з ворогом.

Січове військо вривається до селища котре вже обіймає вогонь, є багато вбитих, та ті хто залишилися не збираються здаватися. За багато років що минули українські селяни теж змінилися, згадуючи напад на своє селище Не-гори-у-вогні добре бачив різницю між наляканими нікчемними селянами і цими дійсно хоробрими душею та серцем людьми що б'ються до останнього.

Звичайних воїнів він не чіпав, лише коли треба було відбивався від занесеної в його бік шаблі. Він шукав головного, погляд метався із одного кутка в інший, так зосереджено він ще ніколи не дивився. І все ж таки знайшов, то був той самий головнокомандуючий що злощасної ночі забрав його сестру з нареченою, не вагаючись чоловік ринувся на татарина.

Помітивши що на нього з шаленою люттю накидається козак татарин вчасно зміг відбити удар, їх шаблі почали безжально вдаряти одна об одну. Звісно що Не-гори-у-вогні не хотів вбивати його, йому потрібно було дізнатися куди вони забрали його рідних. У перервах між ударами він намагався щось запитати, але нічого не виходило . Через ляскіт металу що лунав звідусіль слова просто тонули у гласі.

Чоловік навіть не знав скільки часу минуло з того моменту як він знайшов головнокомандуючого ханського війська, та сил в нього ставало все менше та менше. Треба було щось вирішувати, і тоді на очі козаку потрапила хатина котру вже розворошили вороги та там було порожньо, схопивши татарина він силоміць захвав його до хати.

З шаблею біля горла татарин зізнався що всіх дівчат вони відвозять на невільничій ринок де потім їх продають до гарему Султана. То скоріш за все що вони й досі у гаремі. Не-гори-у-вогні випитав у нього як можливо туди дістатися, і той лише вимолюючи життя все розповів козакові.

Перевдягнувшись у ханського воїна козак разом із військом татарським рушив до ворожої держави рятувати рідних. Вся подорож для нього була дуже хвилюючою адже в будь який момент його могли вирахувати і вбити, та на щастя він зрештою дібрався до палацу Сулеймана, знайшовши гарем одразу ринувся шукати сестру з нареченою. Козак добре розумів що за цей час вони значно подорослішали та змінилися, але одного погляду йому вистачило що віднайти тих кого прагнув визволити все своє життя.

Дівчата стали красунями жінками, всі ці роки вони покійно служили Сулейману, і тепер коли вони побачили що за ними все ж таки прийшли, що їх порятовують спочатку навіть не вірили своїм очам . Вони не могли втримати сліз, кинулися обіймати свого коханого брата та нареченого. Коли вони вперше за стільки років знову були разом то навіть сильний козак не зміг втримати сліз... Сліз такого довгоочікуваного щастя.

Їм вдалося утекти на Україну, їх намагалися переслідувати татари та схопити

волелюбних українців їм так і не вдалося. Коли жінки вперше за багато років знову ступили на рідну землю то почали шипоти молитви та подяки богу за те що повернув їм їхню рідну Україну, Микитинську Січ що вихвала в їхньому рятувальнику справжнього українського козака, за те що подарував життя саме на цій землі.